

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quæ sit materia proxima Confirmationis. 3

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

gnanda decens erat, ut omnes à Prælati Ecclesiæ, primitque Pastoribus dependere.

8. Rationes contrariæ num. præcedenti adductæ facile dissoluantur. Illa enim communis regula: Concesso vno conceduntur etia, quæ ad ipsum præquiruntur, locum habet in subordinatis eidem potestati. At confessio chrisinatis non subordinatur Pontifici, ut delegare eam possit simplici Sacerdoti, eo quod ex Christi institutione Episcopali ordini annexa sit. Neque est mirum, quod Christus Dominus reliquerit Pontifici potestatem communicandi Confirmationis ministracionem simplici Sacerdoti, non tamen reliquerit potestatem communicandi chrisinatis confessionem; quia confirmacionis ministratio sæpè expostulat fieri à simplici Sacerdote ob absentiam Episcopi. At chrisinatis confessio raro, vel nunquam, cum vnus chrisinatis confectario pluribus locis, imo diocesibus possit deferuire, & ex vno loco in alium facile chrisina transferri. Argumentum vero sumptum ex concilio. Voler. inefficax est. Non enim ex eo quod concilium omiferit declarare irritam esse chrisinatis confectioem factam à Presbytero inferri potest validam esse, potius enim contrarium inferri debet ex eo quod factum prohibuerit lege perpetua declaranda id quod de se iure diuino erat prohibitum, potius quam denuò aliquid prohibente.

9. Modus confectandi chrisina iure diuino signatus non est. Non enim credendum est omnem ritum, & ceremoniam, quam in confectatione chrisinatis obseruat in præsentia Ecclesiæ, semper fuisse obseruatum tanquam essentialem, & à Christo Domino institutum. Quapropter solum iure diuino chrisina benedicendum, & consecrandum est diuini Spiritus inuocacione. Quo autem modo, seu forma sit consecrandum Ecclesiæ remissum est. Ipsa verò Ecclesiæ poterat sic statueri modum confectandi chrisina, ut omnem alium irritum, & sacrilegum redderet. At quia de hac intentione non constat, nec conueniens erat, ideo quælibet benedictio chrisinatis ab Episcopo facta sufficiens erit, ut materia disposita sit confirmacionis sacramento, tamen si graue peccatum committatur omitendo ritum ab Ecclesiæ præscriptum. Sic Suar. *disp. 33. sect. 2. §. restat. Egid. de Coninch. q. 72. art. 3. dub. 1. n. 47. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. dub. 2. circa finem. Bonac. plures referens, disp. 3. de Sacram. quest. unica. pun. 3. vers. obserua secundo.*

10. Singulis annis in die Cæne Domini chrisina consecrandum est, & verus seruandus, ut tradit Fabian. Papa, *epist. 2. & concil. Carthagin. 4. cap. 56. & habetur cap. litteris de consecrat. disp. 3. §. cap. omni tempore de consecrat. disp. 4. c. quoniam de sentent. excommunicat. in 6. Quod si absens fuerit Episcopus, vel eo tempore sedes Episcopalis vacauerit, & proximus Episcopus adiri poterit, ut chrisina conficiat. Sic Glossa in cap. si Episcopus, verbo spiritualibus de supplenda negligent. Prælati. Vnde Episcopus ministrans confirmacionem chrisimate veteri, seu præcedente anno benedictio grauius peccabit, ut colligitur ex supradictis decretis, & præcipue ex cap. si quis de alio de consecrat. disp. 4. Sacramentum tamen conficitur, quia Florent. Concilium exactè describens huius sacramenti materiam tantum expressit benedictionem Episcopi. Quod vero sit illa benedictio hoc, vel illo anno facta, quid extrinsecum est, & accidentarium non ex Christi institutione, sed ex Ecclesiæ præcepto. Sic Suar. *disp. 33. sect. 1. in fine. Egid. de Coninch. q. 72. art. 3. dub. 1. n. 49. Bonac. disp. 3. quest. unica. pun. 3. vers. obserua primo. Barbosa. 2. p. de postest. Episc. allegat. 31. num. 17. Emann. Saà alios referens verbo confirmatio. num. 6. in edit. Romana.**

PUNCTUM III.

Quæ sit materia proxima Confirmationis.

1. Materia proxima est vnctio chrisinatis per Episcopum benedicti.
2. Facienda est vnctio in figura crucis ex necessitate sacramenti.
3. Item in fronte confirmandi.
4. Facienda est vnctio manu Pontificis immediatè, pollice ex necessitate præcepti.
5. Vnctio in ea quantitate faciendâ est, quæ sufficiat, ut verè confirmandus vnctus dicatur.

1. **C**onstat materiam proximam confirmationis esse vnctioem ex chrisimate per Episcopum benedictioem, quia in his sacramentis, que in vñu consistunt, vnctio materię remota est proxima illorum materia, quia est, que immediatè per formam significatur. Hæc autem vnctio debet esse in figuram crucis in fronte confirmandi facta manu Episcopi, sicut omnes doctores comprobant ex vñu, & traditione Ecclesiæ & ex variis conciliorum decretis, præcipue ex Florent. sub. Eugen. IV. decreto de Armenis.

2. Primo faciendâ est vnctio in figuram crucis, neque satis

faciet Episcopus, si confirmandum signet cruce, & postmodum vnctio; sed necessario ipsa vnctio in figuram crucis faciendâ est, ut satis colligitur tum ex vñu, & consuetudine Ecclesiæ. Tum ex concilio Florent. in supradicto decreto de Armenis. Tum ex Innocent. I. & Gregor. I. relatis in cap. presbyteris de consecrat. disp. 4. & ex Stephano Papa relato in cap. numquid de consecrat. disp. 5. Neque deest congruentiam huius institutionis. Etenim hac sacramenti vnctioem munimur ad crucem Christi palam confitentem. Deicit ergo eam vnctioem sub figura crucis fieri, & ita tradit expressè D. Thom. *q. 72. art. 4. ad 3. Suar. alios referens, disp. 33. sect. 3. post. prin. Egid. de Coninch. dub. 1. n. 60. & segg. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. num. 4. concl. 2. Bonac. disp. 3. de Sacram. q. unica. pun. 3. num. 5.*

3. Secundo necessariò fieri debet prædicta vnctio in fronte confirmandi, neque alibi facta tenet, colligitur manifestè ex vñu Ecclesiæ ab antiquis Patribus comprobato, præcipue Tertulliano, *lib. de prescrip. cap. 40. Dionysio de Ecclesiast. Hierarch. cap. 2. p. 2. Cyrillo Hierosolymit. catechesi 3. & 4. mystagogica. Gregor. Turonen. lib. 2. de gestis Francon. cap. 31. August. p. 141. super illa verba: In via hac, quæ ambulabim, sed præcipue id constat ex Innocent. III. in cap. unico de Sacra vnctioem, & ex concil. Florent. decreto de Armenis, & declarante huius institutionis rationem. Ideo in fronte (inquit concilium) vbi verecundiæ sedes est, confirmandus mungitur, ne Christi nomen confiteri erubescat, & præcipue crucem eius, quæ Iudæis est scandalum, gentibus autem stulticia secundum Apostolum. Propter quod crucis signo signatur. Et licet antiqui patres expressè non dixerint hanc in fronte signacionem esse essentialem, satis id indicatur absque vlla varietate conuenientes faciendam esse. Præterquam quod eodem modo requirunt vnctioem in fronte, ac in figura crucis, sed vnctioem in crucis figuram reputant essentialem. Ergo etiam in fronte reparare debent. Denique ex sine huius sacramenti, qui est ad confirmandum Christum absque vlla erubescencia, & timore, non leue argumentum desumitur ad probandum vnctioem in fronte necessariam esse huius sacramenti valori. Sicuti comprobatur D. Thom. *q. 72. art. 9. Et ita tradunt pluribus relatis Suar. q. 72. art. 4. disp. 33. sect. 3. in medio. Egid. de Coninch. art. 3. dub. 1. concl. 5. num. 53. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. c. 2. n. 4. circa finem. Bonac. disp. 3. de Sacram. quest. unica. p. 3. num. 5.**

4. Tertiò faciendâ est hæc vnctio Episcopi pollice dextræ manus chrisimate tincto, sicuti cauetur in Pontificali Romano, & ab Ecclesiâ est perpetuò obseruatum. Ob hanc enim causam præcipue consecratur pollex Pontificis, ut dixit Durand. *lib. 6. rationalis, c. 84. An autem hoc sit necessarium non solum ex necessitate præcepti, de quo non est dubium, sed etiam ob sacramenti valorem, difficultatem habet; facta enim vnctio medio aliquo instrumento, vt potè penicillo, seu calamo forma huius sacramenti verificatur. Non igitur esse potest necessarium fieri manu Pontificis immediatè. Neque ex vñu, & consuetudine Ecclesiæ ea necessitas colligi potest. Aliàs fieri pollice manus dextræ necessarium esset. Nilominus dicendum est necessarium esse fieri vnctioem manu Pontificis immediatè, quia impositione manus hoc Sacramentum à primis Ecclesiæ exordis conficitur, ut constat ex Apostolorum vñu. Quod vero fiat pollice dextræ manus, ex ritu præscripto ab Ecclesiâ habetur, non ex Christi institutione, & Apostolorum vñu. Sic tradit Suar. *disp. 33. sect. 3. in fine. Egid. de Coninch. q. 72. art. 3. dub. 1. in fine. Paul. Laym. lib. 5. sum. tract. 3. c. 2. in fine. Bonac. disp. 3. de Sacram. q. vn. p. 3. n. 4.**

5. Quod si roges in qua quantitate hæc vnctio faciendâ sit? Facile respondetur fieri debere ea quantitate, quæ sufficiat, ut digito Episcopi vnctur confirmari frons in figuram crucis, quia eo ipso forma huius sacramenti vera redditur. Suar. *disp. 33. sect. 3. vers. circa alteram partem. Bonac. disp. 3. de Sacram. q. vn. p. 3. num. 5.*

PUNCTUM XV.

Verum hoc Sacramentum sub chrisinatis vnctioem semper in Ecclesiâ ministratum fuerit?

1. Proponitur dubitandi ratio,
2. Probabilis est Apostolos sola manus impositione Spiritum sanctum communicasse.
3. Probabilius est frequenter manus impositione chrisinatis vnctioem communicasse.
4. In principiis tamen nascentis Ecclesiæ sola manus impositione videbantur ad communicandum diuinum Spiritum impositione visibilibusque donis comitatum.

1. **R**atio dubitandi est; quia Apostoli, Act. 8. & 19. baptizatis Spiritum sanctum conferebant manus impositione absque vlla chrisinatis mentione. Signum igitur est eo tempore sacramentum hoc ministratum fuisse absque chrisimate.

2. Dicen